

zenekar nem aratott osztatlan sikert, igaz ez?

– Pontosan. A közönség nagyon lelkes, ha a koncert nagyon jó. Ez ilyen egyszerű. A világon mindenhol vannak jobb koncertek és rosszabb koncertek. Teljesen mindegy, hol van: ha jó a koncert, mindenhol jó a fogadtatás. A spanyol közönség ugyanakkor valószínűleg tájékozottabb, mert az elmúlt tizenöt-húsz évben kiépült új koncertermi hálózatban nálunk nagyon sok vendégzenekar lépett fel; a világ legjobb zenekarai jönnek minden évben. A Berliini Filharmonikusokkal nyitottuk a szezont, Claudio Abbado vezényletével. Santiago, Észak-Spanyolország egyik százezres város, és fellép itt a Berliini Filharmonikus Zenekar! Az emberek tehát rá vannak hangolva a magas színvonalra, és észreveszik, ha valami jó. Észreveszik, amikor a zenészek komolyan dolgoznak, amint ez most a Pedrell-mű esetében is történt. Ez nem magyar zene, semmi köze Magyarországhoz; ez spanyol zene, de még csak a tipikus spanyol zenéhez (mint Manuel de Falla, Albéniz vagy Granados) sincs sok köze. A közönség észrevette, hogy a zenekar és maestro Vásáry nagyon elmélyülten foglalkozott ezzel a darabbal, és ezt lelkesen honorálta tapsával.

– Tervezi-e a zenekar ismételt meghívását?

– Már az első madridi koncert után oda- jött hozzám egy koncertszervező, és azt mondta, hogy ezzel a zenekarral szeretné nyitni a következő szezont. Ennél jobb reakció nem kell. Abban bízom, hogy legközelebb a 1999/2000-es szezonban sikerül egy országos turnét szerveznünk, amely hét-nyolc, esetleg tíz hangversenyből áll majd. Mint már említettem, országunkban sok új hangversenyterem épült, ahol a zenekar játszhat, csak az a feladat hogy összehangoljuk a dolgokat. Spanyolországban 24 hivatásos zenekar működik, továbbá legalább 60 vendégzenekar lép fel évente. Ez hihetetlenül nagy szám, ennyi hangversenyt nem könnyű egyeztetni. De hát ez az én dolgom. És ez a zenekar mostani sikereinek eredményeképpen biztosan sikerülni fog.

Göncz Zoltán

A budapesti filharmonikusok Spanyolországban

A Budapesti Filharmoniai Társaság Zenekara május 10 és 23 között spanyolországi turnén vett részt a Gergely Arts kiváló szervezésében. A meghívást a zenekar vezetősége már 1997. elején elfogadta, de ahogy az nálunk az Operaházban lenni szokott – „váltás lehetséges” – a megvalósítás időszakára nehéz helyzetbe kerültünk. Az Opera ebben az időben játszotta Wagner Ring-jét, illetve májusra tűzték ki a Varázsfuvola bemutatóját a Thália Színházban. Ebben a helyzetben két budapesti zenekar vezetőihez fordultam kollegák kölcsönkerése céljából. Így a kiutazó 78 zenekari művészből 16 fő a Nemzeti Filharmonikusok és a Rádiózenekar tagja illetve kiegészítője volt. A hazai felkészülés 11 próbáján Kovács Jánosnak, a turné karmesterének minden tudására és türelmére szükség volt, hogy a rendkívül nagy repertoárt (9 mű, közte Csajkovszkij V. szimfóniája és Beethoven négy szimfóniája) betanítsa, de már ekkor látszott, hogy a tőlünk elvárt színvonal teljesítése érdekében Spanyolországban is keményen kell próbálnunk. Ilyen előzmények után indultunk neki a nagy útnak.

Az első koncert helyszíne Pamplona volt, ahol egy kiadós próba után, egy múlt századi színházban mintegy ezer néző előtt léptünk fel. A hangverseny kirobbanó sikere és a spanyol impresszário boldog gratulációja jelezte, hogy a Budapesti Filharmonikusok – mint már annyiszor – képesek felőni mindig a feladathoz és minden bajjóslatú előjel ellenére nemzetközi színvonalon tudnak muzsikálni. Ettől kezdve „már csak” az volt „igazi” turné napi rendszeres utazással (legtöbbször 400 km körüli távolságokra) próbákkal, koncertekkel és természetesen minden nap más szállóddal. Zaragoza, Salamanca majd Madrid volt az útvonal. Itt meg kell állnunk, hiszen – nagy megtisztelésként – az Auditorio Nacional-ban a Budapesti Filharmonikusok a Cseh Filharmonikusokkal osztoztak meg egy Beethoven összes szimfóniáját magába foglaló sorozaton, ahol mi az első estén a II. és III. szimfóniát, majd három nap és vagy ezer kilométer utazás után a második „esten” (a koncertek 22.30-kor kezdődtek) a IV. és VI. szimfóniát játszottuk el a mintegy kétezer fős közönség előtt. A két madridi hangverseny között „elugrottunk” Granadába és Ubedába természetesen más műsort előadni. Az egy hétig tartó folyamatos utazást és koncertezést követően az első – és egyetlen – szabad esténket 17-én Madridban tölthettük el, mely nagyon ráfért a kimerültség jegyeit magukon viselő zenekari művészekre. A második hét a második madridi koncerttel kezdődött, majd Murcia volt a következő állomás. Május 20-án szinte egész nap utaztunk busszal illetve hajóval, hiszen a következő koncert helyszíne Palma de Mallorca volt. Ez az éjszakai hajózás, a napfelkelte a tengeren – úgy vélem – mindenki számára egy életre szóló élményt jelentett. A nagyszerű mallorcai koncert után – nem kevés szervezést követelve – repülőn kellett visszatérnünk a szárazföldre, hogy időben elérhessük utolsó hangversenyünk helyszínét, Castellont. Minden esetre éppen csak „beestünk” a gyönyörű színházterembe, ahonnan – mint mindig a turné során – a magyar zenekaroktól elvárt ráadásszámok eljátszása után távozhattunk csak.

A turné tapasztalatait értékelve elmondhatjuk, hogy a koncertek nagyobbik részét – még a kisebb városokban is – olyan színvonalú modern hangversenytermekben játszhattuk, melyről itt Budapesten csak álmodozhatunk. A spanyol közönség részéről nagy érdeklődéssel kísért koncerteket mintegy 15 000 ember hallgatta meg. A zenekar fiatal szólistája – Szalai Antal hegedűművész – élete első turnéján nagy sikerrel helytállt. És végül, de nem utolsósorban a zenekar ismét bizonyította, hogy képes a fáradtságon és nehézségeken túltéve magát olyan emberi és művészi helytállásra, melyet megkövetel a magyar zenekultúra nemzetközi rangja. Ebben a sikerben méltán osztoznak „vendégművészeink” is, hiszen – mint a turné végén a köszönetet kifejező szavak mellett elmondhattam – karmesterünk jóvoltából nagyszerűen „össze-Kovács-olódtunk”...

Melis Béla a Választmány elnöke